

findes jo navnlig i §§ 12, 13 og 14. § 13 giver den Regel, at, uagtet man i § 12 gjør det til Pligt for Eieren selv at gjøre Anmeldelse og sørge for, at det fornødne Syn finder Sted, saa er det ogsaa Politimesteren i det Distrikt, hvor en det Offentliges Tilsyn underkastet Dampkedel er i Brug, der har at paase, at denne Lovs Bestemmelser overholdes, og som Følge deraf skal han, naar den Frist overskrides, inden hvilken Synet skal finde Sted, selv begjære Syn afholdt over vedkommende Kjedel. Naar man nu vil lade det aarlige Eftersyn af bevægelige Dampkedler finde Sted, saaledes som Udvalget har foreslaaet, saa vil ganske rigtig Konsekventen deraf være, at disse Linier i § 13 maa udgaa; men naar man istedet derfor vil indføre et Eftersyn hvert tredje Aar af alle Dampkedler, saa behøver man en lignende Bestemmelse som den her foreslaaede i den paagjældende Linie af § 13, ikke for de bevægelige, men for alle Dampkedlers Vedkommende. Jeg tror altsaa, at der vil blive en bedre Ordning i Lovforslaget ved at stille Forslaget anderledes; jeg vil tage mig den Frihed at konferere med Udvalget derom, og jeg tvivler ikke paa, at vi let skulle komme overens, hvad disse Punkter angaar, som jo ere af mere formel Bestaaenhed.

Saad Forslag under Nr. 5 angaar, da maa jeg tilstaa, at det egentlig ikke forekommer mig, at der er saa overordentlig store Grunde, der tale for dette Endringsforslag; men paa den anden Side vil jeg indrømme, at det heller ikke er af stor Betydning, og hvor jeg kan, søger jeg altid at komme Landstinget imøde. Jeg sagde, at det ikke forekom mig, at der var nogen stor Grund til at gjøre Forandring. Den ærede Ordfører har vel sagt, at det var ubilligt at behynde de Paagjældende med en Betaling for en Politiforanstaltning, som foretoges med Hensyn til dem, saa meget mere som det jo var muligt, at Alting viste sig at være i fuldstændig Orden. Jeg tror ikke, at denne Opfattelse er ganske korrekt. Jeg tror, det maa erkendes, at det først og fremmest er i de paagjældende Kjedeleieres eller Brugeres egen velforstaede Interesse, at Eftersynet finder Sted. Jeg tror, at det absolut maa være til stor Beroligelse for enhver samvittighedsfuld Eier eller Bruger af en Kjedel, at denne af og til bliver synet af sagkyndige Personer. Jeg tror, at dette maa give ham en Fortrøstning. Det er i hans egen velforstaede Interesse, at en saadan Undersøgelse finder Sted. Det forekommer mig derfor ikke at være nogen stor Gene for ham, om han for et saadant Eftersyn kom til at betale 4 eller 6 Kroner; men dersom det paa den anden Side tilfredsstillende det høie Landstings Billighedsfølelse, at Statskassen bærer denne Ubetydelighed, saa skal jeg ikke rejse nogen Modstand derimod. Naar man imidlertid gaar ind paa denne Tanke, saa tror jeg, det vil være rigtigt at

give § 21 i sin Helhed en noget anden Redaktion. Dette er et formelt Punkt, hvorved jeg ikke i Diebliffet skal opholde det høie Thing; men jeg skal dog antyde, at der er en Omstændighed, som gjør det særlig nødvendigt at være betænkt paa en anden Affattelse af § 21, og det er den, at der her er Spørgsmaal om tilbels at benytte Arbeidsinspektorerne. Arbeidsinspektorerne skalde vel efter § 21 ikke selv beholde den Betaling, som skalde erlægges for Eftersynet ifølge § 16, idet Betalingen jo skalde gaa ind i Statskassen; men det har dog bestandig været en Forudsætning, at Arbeidsinspektorerne skalde have Vederlag for deres mulig forøgede Arbejde, og dette er navnlig en Forudsætning, som det overfor min fræverende Kollega, Indenrigsministeren, er min Pligt stærkt at fremhæve, idet han nemlig har betinget sit Samtykke til, at de ham underlagte Arbeidsinspektører maa fungere paa den her omhandlede Maade, deraf, at de virkelig faae et Vederlag. Naar Loven foreskrev, at der skalde erlægges en Betaling, saa var det vel ikke en nødvendighed, men dog en naturlig Forudsætning, at Statskassen i alt Fald ikke søgte at lukre ved disse Gebyrer paa Arbeidsinspektørernes Besøgnis. Der var givet en naturlig Anvisning paa, hvad det var, Arbeidsinspektorerne i Virkeligheden skalde have; men lader man nu disse Bestemmelser om Betalingen gaa ud og siger, at det skal udføres gratis af de Paagjældende, saa vil det let ses, at der savnes en Bestemmelse, som tyder hen paa Arbeidsinspektørernes Adkomst til Betaling, og derfor vil jeg anfæ det for rigtigt ved en anden Affattelse af § 21 at lade det komme til at fremtræde, at det er Meningen, at de skulle have Betaling. Jeg skal ogsaa tillade mig at meddele det ærede Udvalg, hvorledes jeg havde tænkt mig Bestemmelsen i den Henseende affattet. I Forbindelse hermed skal jeg kun nævne, at jeg anser det for givet, at naar der i Slutningen af første Stykke af § 16 tales om Foretagelsen af visse Syn af Arbeidsinspektorerne, saa menes dermed kun det Eftersyn, som der er talt om i § 16, medens der ikke er Tale om det, som man kan kalde Syn i egentlig Forstand. Jeg vilde derfor anfæ det for rettest at foretage en Rettelse af Ordet „Tilsyn“, som findes i næstsidste Linie i første Stykke af § 16, til „Eftersyn“. Jeg maa endelig tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det jo desværre vil blive en nødvendig Følge af, at dette Lovforslag og det Lovforslag, som ifølge Dagsordenen vil komme til Forhandling herefter, ikke have kunnet blive fremmede saa hurtig, som jeg havde troet og ønsket, at der maa gjøres en Forandring med Hensyn til de to paagjældende Loves Krafttrædelse. Det vil nu være umuligt, at de kunne komme til at træde i Kraft den 1ste April 1875, idet der jo, forinden Lovene kunne træde i Kraft, skal udføres forskellige temmelig betydelige Arbejder, Anordninger o. s. v., som